

Júlia

Annie West

Mondd meg, ki vagyok!

Penny Jordan

Trón vagy szerelem?

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitel vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Annie West, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2025

A Júlia 817. eredeti címe: *Her Forgotten Lover's Heir* (Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

• Magyarra fordította: Deák B. Miklós

© Penny Jordan, 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2025

A Júlia 818. eredeti címe: *The Dutiful Wife* (Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• Magyarra fordította: Somló Katalin

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 817-818. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-970-9

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-30-300-9899-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Annie West

Mondd meg, ki vagyok!

1. FEJEZET

Amikor felébredt, furcsán zavartnak érezte magát.

Pislogva körülnézett a gyengén megvilágított szobában, és meglátott egy éjjeliszekrényt és egy kis ablakot. Most már tudta, hol van. Rómában. A kórházban, ahová azután szállították, hogy elütötte egy autó az utcán.

Ettől azonban nem érezte magát nyugodtabbnak. Épp ellenkezőleg: a pulzusa szaporán vert, és a zavarodottsága sem csökkent. Hiszen a négy falon kívül nem volt más vele, csak a bizonytalanság.

A neve...

A származása...

És miért van Rómában?

Egyáltalán nem emlékezett semmire.

Belső késztetését követve a mellette lévő éjjeliszekrényhez nyúlt. Ujjai a vanília illatú ajakápoló köré záródtak – az egyetlen holmi, amit a sajátjának mondhatott. A ruhája szakadt és vérfoltos volt, ki kellett dobni. És ha volt is nála táska, most sehol sem látta.

Behunyta a szemét, és kényszerítette magát, hogy mélyen és lassan lélegezzen. A pánik lassan enyhült egy kicsit.

Annyi biztos, hogy ő nem olasz. Angolul beszélt, és csak kicsit tudott olaszul. A húszas évei közepén járt, világos bőrű volt. A szeme szürkéskek, a haja pedig vörösesszőke.

Ó, igen... és terhes!

A pánik azonnal visszatért. Gyereket vár, névtelenül és egyedül...

Az emlékek vissza fognak térni, mondta magának biztatóan. Az orvosok ezt állították, és ő elhatározta, hogy minden erejével ebbe a reménybe kapaszkodik. A másik alternatíva egyszerűen túl szörnyű volt ahhoz, hogy számításba vegye.

Jobbán érezné magát, ha a kórházban végre elkezdődne a normális napi rutin. Még az állandó vizsgálatok is jobbak, mint itt feküdni egyedül, és...

Hirtelen rájött, hogy már nincs egyedül. Az ajtó felé fordult, és zavartan pislogott. Nem elég, hogy a memóriája cserben hagyta? Most már szellemeket is lát?

Az ajtóban álló férfi biztosan nem tartozott ide. Magas volt, széles vállú és elég karcsú ahhoz, hogy sötét öltönyében úgy nézzen ki, mint egy modell. Szögletes álla és magas arccsontja hihetetlenül férfias és lélegzetelállítóan vonzó volt.

A lány remegést érzett a gyomrában. Nem tagadhatta, hogy vonzódik a férfihoz.

Az arca szigort sugárzott, és az egész szobát betöltötte a jelenlétével, mintha varázsereje lenne. A hatás még inkább fokozódott, amikor a férfi az ágya mellé lépett.

– Ki maga? – kérdezte a lány, és sikerült nyugodtnak és higgadtnak tünnie.

Talán valamiféle szakember? Ez megmagyarázná a viselkedését. Se mosoly, se bátorító szavak, se sztetoszkóp.

Barna szemének tekintete átható volt. Közelebről szemügyre véve aranyszínű foltokat vett észre benne.

A férfi hallgatása kellemetlen helyzetbe hozta.

– Nem emlékszel rám? – A hangja mélyen szólt, bársonyosan, de acélosan. Órákig tudná hallgatni, még akkor is, ha csak a telefonkönyv tartalmát olvasná fel.

A férfi szavainak értelme némi késéssel jutott el hozzá. Sietve felült – aztán grimaszolt, amikor a hirtelen mozdulat felerősítette a fejében szaggató fájdalmat.

– Minden rendben? Hívjak valakit?

Tehát az illető nem orvos...

– Emlékeznem kellene magára? Találkoztunk már korábban?

Valami felvillant a férfi aranyló szemében, amit a lány nem tudott értelmezni.

– Ismer engem? – Előrehajolt a férfi felé. A szíve hevesen kalapált. Minden porcikájával azt remélte, hogy az idegen igent mond, mert akkor a kezében lesz a személyazonossága kulcsa.

Az ajtó kinyílt, és belépett az egyik ismerős orvos, és olaszul kezdett beszélgetni a mellette álló férfival. Az idegen úgy válaszolt, mintha ő ott sem lett volna.

– Meg tudná nekem valaki magyarázni, hogy ki ez az ember, és mit keres itt?

Az orvos hirtelen odafordult hozzá. A lány csak most vette észre, hogy az idegen egyszer sem vette le róla a szemét, az orvossal folytatott beszélgetés során végig őt nézte.

Megborzongott, és az álla alá húzta a könnyű takarót. A férfi tekintetének intenzitása alatt meztelennek érezte magát.

– Elnézést – vette át a szót az orvos. – Angolul kellett volna beszélnünk. – Aztán elmosolyodott, és a szeme csillogott a lelkesedéstől. – De csodálatos híreink vannak az ön számára.

A lány tekintete visszavándorolt a mellette álló férfira.

– Ismer engem?

Az ismeretlen bólintott.

– Igen. A neved Molly. Ausztrál vagy.

Molly. Ausztrál.

Ez megmagyarázza, miért angolul beszél, és nem olaszul.

Molly...?

Bizonytalanul ráncolta a homlokát. Nem érezte magát Mollynak. Semmit sem társított ehhez a névhez. Idegen volt számára, mint minden más.

Nagyot nyelt. Valahogy azt feltételezte, hogy az emlékezete újra beindul, amikor megtud valamit magáról. De a neve egyáltalán nem váltott ki belőle semmit. Még mindig ott volt az a szörnyű üresség a fejében.

– Valószínűleg furcsa lehet először hallanod a saját nevedet. De majd megszokod.

A lány az idegenre nézett.

– Maga is orvos?

A férfi megrázta a fejét.

– Nem. De ismeresz engem.

Molly bólintott.

– És? – Tényleg minden információt úgy kell kihúzni belőle?

– Egy olasz-ausztrál házaspár *au pair*jeként jöttél Olaszországba.

– Mint *au pair*? – Hagyta, hogy megszokja a gondolatot. De mint korábban a neve, ez sem váltott ki belőle semmit.

– Dada. Dadus.

Türelmetlenül bólintott. Tudta, mi az az *au pair*. De miért ismeretlen számára egy olyan egyszerű dolog, mint a saját neve?

Molly. Tényleg így hívják?

– Egészen biztos benne, hogy ismer engem? Nem téveszt össze valaki mással?

– Teljesen biztos. Tanár vagy, de feladtad a munkád azért a lehetőségért, hogy Olaszországba jöhess.

Tanár...

– Szeretted a gyerekeket.

Molly habozás nélkül elhitte a férfi szavait. Igen, szerette a gyerekeket. El tudta képzelni magát tanárként. Nem mintha emlékezett volna egyetlen gyerekre is. De ebben a furcsa beszélgetésben a férfi szavai végre kiváltottak belőle valamit.

Elborzadt, amikor megtudta, hogy terhes, ami az első vizsgálatok során derült ki.

A gondolat, hogy gyermeket hozzon a világra anélkül, hogy tudná, ki ő... vagy ki az apa...

De mindezek ellenére nem tagadhatta, hogy szeretettel gondol a benne növekvő életre. Talán amikor az emlékei visszatérnek, valóban örömet fog érezni.

Visszasüppedt a párnára, és tétován elmosolyodott.

– Mi a vezetéknevem? – Ha ez kiderül, többet tudhat meg a múltjáról, talán még barátokat és

családtagokat is találhat, és megpróbálhatja rendbe hozni az életét.

A férfi kérdőn nézett az orvosra, aki bólintott.

– Agosti – mondta. – A neved Molly Agosti.

A lány a homlokát ráncolta.

– Agosti? – Ismét várta, hogy a tudatalattija valamilyen módon reagáljon az ismeretlen névre.

De semmi. Még egy halvány villanás sem.

– Biztos benne? Ez olasznak hangzik. De én ausztrál vagyok. – És a bőrszíne sem jellemző egy olasz származású nőre.

– Teljesen biztos.

Nem volt más választása, mint elfogadni a férfi szavait. Legalábbis addig, amíg nincs bizonyítéka az ellenkezőjére. – És maga...?

A férfi megmerevedett, de nem tűnt dühösnek. És mégis... valahogy megváltozott a hangulat közöttük.

– Pietro Agosti vagyok.

A nő rábámult.

– Agosti? De ez ugyanaz a név!

– Igen. – Aztán a férfi szája sarka megrándult, és a mosolyától Mollynak elállt a lélegzete.

A tudatalattija mélyén megszólalt a vészcsengő.

– Azért – folytatta Pietro –, mert a férjed vagyok.

2. FEJEZET

Molly pulzusa felgyorsult, és értetlenül bámulta a férfit. Elméjének egyik része megbénult, míg a másik vadul pörgött, próbálva feldolgozni, amit a férfi mondott.

A férje? Az lehetetlen!

A pasi nyilvánvalóan gazdag. Az öltönye jól szabott, és tökéletesen illik rá. A csuklóján az ingét arany mandzsettagombok díszítették.

Molly szíve kihagyott egy ütemet, ahogy Pietro Agosti kezére nézett. Csábító kezek, olyanok, amelyek nagy örömet tudnak okozni egy nőnek.

Elvörösödött. Helytelennek tűnt, hogy ilyen erősen vonzódjon a férfihoz. Lehet, hogy tényleg a felesége, de még mindig teljesen idegen volt a számára.

Pietro az egyik ujján aranypecsétgyűrűt viselt, amely antiknak és értékesnek tűnt. Egyértelműen olyan családból származott, amelynek volt pénze – még hozzá sok pénze. Valószínűleg a közmondásos aranykanállal a szájában született.

Ő viszont nem. Nem tudta, miért ennyire biztos benne, de egyszerűen biztos volt.

Az ő vonásai meglehetősen hétköznapiak voltak. A haja finom szálú, a színe pedig valahol az egérbarna és a piszkosszőke között volt, ami túlságosan is átlagos ahhoz, hogy kilógjon a sorból. A keze nem tűnt ápolatlannak, de nem is volt szépen manikűrözve. Egyetlen ékszere egy pár apró arany fülbevaló volt.

Ő és Pietro Agosti nem illettek össze. Hogyan lehetnének házasok?

Ha ez igaz, akkor ő a gyermeke apja. A gondolat zavaros érzések káoszába taszította Mollyt.

– Signora Agosti!

Az orvos hangjára hirtelen felnézett. Kinyitotta a száját, hogy visszautasítsa a megszólítást, amit a férfi használt.

Az ágya mellett álló férfira nézett, aki mereven állt ott, mintha... mintha várna valamire.

Arra, hogy felismeri őt? Vagy arra, hogy azt mondja neki, nem a felesége?

A lány elkomorult, és a halántéka mögötti tompán lüktető fájdalom egyre fokozódott. Az orvos gyorsan odasietett hozzá, és olaszul motyogott valamit, miközben ellenőrizte a pulzusát.

– Teljesen biztos benne, hogy ennek a férfinak a felesége vagyok?

Az orvos szeme tágra nyílt, és bocsánatkérő pillantást vetett a másik férfira. Pietro Agosti olyan fontos ember lehetett, hogy senki sem kérdőjelezte meg a szavait?

Remegés futott végig Molly testén. Valamilyen okból, amit nem tudott volna meghatározni, visszariadt a gondolattól, hogy kiszolgáltatott legyen ennek az embernek.

Egy feleségnek bizonyára nem így kellene éreznie a férje iránt, nem igaz?

– Agosti asszony! Nincs kétség a személyazonosságát illetően. A férje a legapróbb részletekig, egészen a vakbélhegégig képes volt leírni önt.

Ami csak azt jelentette, hogy nagyon jól ismeri a testét.

A gondolatra bizseregni kezdett Molly bőre. Valami emléktől? Vagy a várakozástól, hogy a közeljövőben a bőrén érezheti azokat az ujjakat?

– Biztosíthatom, hogy a férje igen tiszteletreméltó és előkelő...

– Azt hiszem, egyelőre ennyi elég lesz. – A férfi mély hangja félbeszakította az orvost. – Molly nyilvánvalóan túlságosan kimerült ehhez az egészhez. Sokkolóan hatott rá. Talán hagynunk kellene pihenni.

El akar menni?

Mi van, ha elmegy, és soha többé nem jön vissza? Mi van, ha megint magára hagyja, mint egy elveszett poggyászt? Mi van, ha ő holnap felébred, és az egész csak egy álom volt? Mi van, ha senki sem tudja, ki is ő valójában?

Az esze azt súgta, hogy ez nem fog megtörténni. Hogy a férfi azonosította őt, és a kórházi

személyzet tudni fogja, hogyan érheti el.

És mégis volt benne valami ösztönös félelem.

– Nem! Kérlek, ne menj el!

– Magunkra hagyna minket egy pillanatra? – kérdezte Pietro az orvostól. – Tudom, hogy rengeteg papírmunkát kell elvégeznie. Jövök, miután Mollyval elbeszélgettünk.

– Természetesen. Igen, ez kiváló ötlet. – Úgy tűnt, az orvost nem zavarja, hogy egyszerűen elküldik. Vagy örült, amiért most valaki más vigyáz rá, vagy Pietro Agostinak óriási befolyása volt.

Az orvos biccentett Mollynak, megnyugtatta, hogy minden rendben lesz, és elhagyta a szobát.

Most, hogy a lány egyedül maradt a férfival, aki azt állította, hogy ő a felesége, a megkönnyebbülés, amit az imént érzett, gyorsan elszállt. Pietro előhúzott egy látogatói széket, és leült az ágya mellé.

– Így már jobb. Most már nem kell tekergetned a nyakadat, hogy felnézz rám.

Molly szája sarka enyhén megrándult. Apró mosoly volt, saját magát is meglepte vele.

Molly szörnyen sápadt volt. És törékeny, amire Pietro nem számított. Még azután sem, hogy hallott a sérüléseiről. Amint eljutott hozzá a hír, hogy megtalálták, azonnal elindult, és a megkönnyebbülés hulláma járta át.

Ami azonnal lenyűgözte a lányban, az a barátságos, vidám természete volt. A mosolya, a szeme csillogása. Az, hogy most ilyen rémültnek látta, kimondhatatlanul dühítette, és legszívesebben megütött volna valamit, lehetőleg a motorost, aki elütötte. És aki valószínűleg csak a táskájára, a tárcájára és az útleveleire pályázott.

Alkalmazottai szorosan együttműködtek a hatóságokkal. Ha a felelőst elkapják, drágán megfizet a tetteiért.

Összeprézelte az ajkát a gondolatra, hogy Molly eszméletlenül fekszik az utcán, és úgy ébred fel, hogy még a saját nevét sem tudja.

Az orvos azt mondta, hogy a memóriavesztés részben a sokk miatt következett be.

Vagy amiatt, ami azelőtt történt, hogy Rómába jött?

Pietro nagyot nyelt. Nem ő volt a felelős a balesetért vagy a támadásért. De ugyanez nem mondható el arról, ami azelőtt történt...

– Örülök, hogy megtaláltál. – A lány tekintete komoly volt. – Ugyanakkor nyugtalanító, hogy nem tudom, ki vagy.

Olyan elveszettnek, ugyanakkor elszántnak és bátornak tűnt! Pietro nem akart mást, mint megvédeni.

Valójában azt hitte, hogy immunis a női sebezhetőségre. A múlt nagy leckét adott neki ebből a szempontból. De a körülmények most mások voltak.

Kinyúlt, hogy megfogja Molly kezét, de az utolsó pillanatban megállt a mozdulat. Jobb, ha tartja a távolságot. A lány olyan törékenynek tűnt!

– El sem tudom képzelni, milyen érzés lehet, ha valaki semmire sem emlékszik – vallotta be. – De már nem kell aggódnod. Majd én vigyázok rád.

– Megtennéd?

– Természetesen. Számíthatsz rám. Minden rendben lesz, Molly. Csak adj magadnak egy kis időt. Nem kell aggódnod semmi miatt. Megpróbálom elérni a húgodat Ausztráliában, hogy ide tudjon jönni.

Némi kis szín visszatért Molly arcába. Egyre jobban hasonlított arra a nőre, akit ismert.

– Van egy húgom? – Molly boldognak tűnt.

– A neve Jillian.

– És a szüleim?

Pietro megrázta a fejét, és azt kívánta, bárcsak jobb hírekkel szolgálhatna.

– Sajnálom, Molly. Csak ti ketten vagytok.

A lány nagyon csalódottnak tűnt, és Pietro érezte, hogy összeszorul a mellkasa. Túlságosan is jól tudta, milyen érzés a veszteség. Molly fájdalma még inkább növelte az elhatározását, hogy mindent megtesz érte, amit csak tud.

– De nagyon szerencsés vagyok, hogy férjem és húgom is van. Kíváncsi voltam, hogy jön-e valaki, aki azonosít engem.

Pietro megkönnyebbült, mert ő kezdeményezte a keresést. Ha nem tette volna meg, ha figyelmen kívül hagyja a hangot a fejében, amely azt súgta neki, hogy szörnyű hibát követett el... Ki tudja, meddig kellett volna a bizonytalanságban élnie...

– Biztos vagyok benne, hogy jobban fogod érezni magad, ha már nem kell itt lenned.

– Úgy érted, kiengednek a kórházból?

– Természetesen.

– Tényleg? – Tétova mosoly jelent meg Molly ajkán.

– Persze, hisz nem vagy fogoly.

– Tudom. És azt is tudom, hogy a legjobbat akarod nekem. – Úgy érezte, elmerül a férfi aranybarna szemének pillantásában. Azt mondta magának, nincs mitől félnie. A férje itt van vele. Ő az a személy, akiben a legjobban megbízhat.

És mégis, minden alkalommal, amikor a tekintetük találkozott, ideges bizsergést érzett. Olyan volt, mint egy kis áramütés. Határozottan érzett valamit a férfi jelenlétében.

Valamit, amit a tudatalattija próbált elmondani neki. A probléma az volt, hogy egyszerűen nem tudta értelmezni ezeket a jeleket.

Az agya pillanatnyilag hasznavehetetlen volt. Minden bonyolultabb gondolattól megfájdult a feje. Most is észrevette, hogy a fájdalom lassan erősödik, és hunyorogni kezdett.

– Molly? Mi a baj? – A férfi hangja élesebben szólt, és a lánynak nem először volt olyan érzése, hogy valami nincs rendben.

Az egyetlen dolog, ami nincs rendben, az te vagy. Az agyad nem működik megfelelően. Még a saját nevedet sem tudod! Tényleg azt hitted, hogy egy pillantás a férfira, akit szeretsz, majd visszahozza az emlékezetedet?

Az esze azt súgta, hogy túl sokat vár magától. Mégsem tudott szabadulni az érzéstől, hogy valami nincs rendben.

Kinyitotta a szemét, amikor meghallotta a hátratolt szék zaját a linóleumpadlón, és meglátta, hogy Pietro Agosti az ajtó felé tart.

– Ne menj el!

Vajon ez a kétségbeesett hang az övé volt? Felült a keskeny ágyon, nem törődve azzal, hogy a fejében a fájdalom egyre fokozódott.

Ennyit arról, hogy elrejtje a félelmét...

– Kérlek, maradj!

– Csak az orvost akartam hívni. Fájdalmaid vannak.

– Kérlek, ne menj el!

Hogyan magyarázhatná meg ennek a szexi idegennek, hogy egy kis emberi kapcsolatra vágyik?

Pietro Agosti tekintete a lány arcáról a felé nyújtott kezére vándorolt. Molly leeresztette a karját, és nagyot nyelt. Aggódott, hogy ennyire vágyik a férfi közelségére, érintésére. De egyszerűen nem tudott tovább egyedül maradni a félelmeivel.

Megköszöri a torkát. Ő a férjem, emlékeztette magát.

– Nem viszel haza?

– De, természetesen. – A férfi átjött a szobán, és most ismét az ágya mellett állt. Még csak fel sem kellett néznie, hogy érezze aranyló szemének átható tekintetét. Mintha egyenesen belelátna, míg ő maga rejtve maradt.

– Hazaviszlek, amint az orvos elenged.

Haza...

A megkönnyebbülés, amely átjárta, olyan intenzív volt, hogy Molly könnyűnek, szinte súlytalanul érezte magát. Hamarosan elhagyhatja a kórházat, és amint ismerős környezetbe kerül, az emlékek maguktól visszatérnek majd.

Biztos, hogy így lesz?

A férfi nem szólt semmit, ehelyett megfogta a kezét, és hüvelykujjával végigsimított a kézfejen. Az érintés gyengéd és megnyugtató volt, és ettől melegség áradt szét benne.

Molly ujjai összefonódtak a férfiével. Felsőhajtott, és a szemhéja megrebbent. Tévedett: igenis volt köztük valami kapcsolat, most már tisztán érezte, még ha szavakkal nem is tudta leírni. Az az érzése támadt, hogy minden rendben lesz. Mert Pietro Agosti vele van.

Ajka mosolyra görbült, és megnyugodva lehunyta a szemét.

Minden rendben lesz...

Pietro az alvó nő arcára nézett, aki még mindig a kezét fogta. A melle minden lélegzetvételnél emelkedett és süllyedt a takaró alatt.

A kulcsfontja kiállt, mintha az elmúlt héten lefogyott volna. A gondolat büntudatot keltett benne.

A férfi tekintete most a lány arcára siklott. Még mindig túl sápadt volt, ami még jobban kiemelte a szeplőit. A szemöldöke finoman ívelt volt, és kissé sötétebb, mint a haja, akárcsak a hosszú szempillái. Az egyetlen dolog, ami igazán feltűnő volt rajta, az a szája, amely puha és érzéki. Olyan száj, amelyről minden férfi álmodik.

Már a gondolatra is felforrt a vére.

Mélyen a nadrágzsebébe dugta a kezét. Jólesett neki, hogy megvigasztalhatta a lányt. Molly nyilvánvalóan meg volt rémülve, bár igyekezett nem kimutatni.

Pietro azt mondta magának, hogy helyesen cselekedett. Gyorsan kellett lépnie, és nem volt más választása. Ha előre gondolkodott volna, talán el tudta volna kerülni a bonyodalmakat, amelyek most cselekvésre kényszerítették.

De már napok óta nem tudott tisztán gondolkodni.

Becsületes és tisztességes embernek tartotta magát. Voltak, akik azzal vádolták, hogy tapintatlan, de ezek többnyire azok voltak, akiknek túljárt az eszén üzleti ügyben.

Őszinte volt. Néha brutálisan őszinte. És ez azt jelenti, hogy megszegte a saját viselkedési szabályait. Vagyis szemérmetlenül hazudott. De egyszerűen nem volt más lehetősége.

Pietro elhallgattatta a lelkiismerete figyelmeztető hangját.

Nem mintha ártani akart volna a lánynak. Épp ellenkezőleg. Próbálta megvédeni és vigyázni rá. Azért tette, amit tett, mert nem volt más lehetősége.

Legalábbis erről próbálta meggyőzni magát.

3. FEJEZET

A kocsit besorolt a forgalomba.

Molly kerülte, hogy a mellette ülő Pietróra nézzen. Még mindig kétségek gyötörték a kapcsolatukat illetően. Azt mondta magának, hogy ezek valószínűleg idővel elhalványulnak majd, mégis nyugtalanító volt.

Vágyott rá, hogy a férfi megtörje a csendet, mert ijesztő volt, mennyire elszigetelődött mindentől és mindenkitől.

A szíve összeszorult, ahogy az autó olyan városon haladt át, amelyet egyáltalán nem ismert.

Nem volt könnyű leküzdeni az izgalmat, a félelmet és a türelmetlenséget. Azt remélte, hogy az emlékezete visszatér, amint elhagyja a kórházat.

Sütött a nap, és meleg volt, a légkondicionált limuzinban azonban hűvös légkör uralkodott.

Még nem is csókolóztak! Milyen házasság ez valójában?

Molly azt mondta magának, hogy Pietro valószínűleg nem szereti nyilvánosan kimutatni az érzéseit.

Ezenkívül az ő balesetből származó sérülései még messze nem gyógyultak be. Természetes volt, hogy Pietro gyengéd akar lenni vele.

Múlt éjjel róla álmodott. Arról, ahogy a kezét fogta, miközben a keskeny kórházi ágyban feküdt. Álmában az a kéz más helyeken is megérintette, és őt az örületbe kergette a vágy.

Emlék volt, vagy csak a képzelete játszott vele? Talán amit erotikus álmoknak hitt, az valójában emlék volt. Talán agyának egy része épp most ébredt fel a sokkos állapotból.

– Hogy érzed magad? – Pietro mély hangja kizökkentette a gondolataiból.

– Jól, köszönöm. Minden tökéletes rendben van.

Pietro tegnap este ott ült mellette, és addig fogta a kezét, amíg ő el nem aludt. Türelmesen várt, amíg megtudták a további vizsgálatok eredményét.

– Hogy találtál meg engem? – Molly kérdően nézett rá.

– Az embereim már kerestek.

– Vannak alkalmazottaid? – Alig buktak ki a szavak az ajkán, máris rosszul érezte magát miatta. Persze hogy egy ilyen férfinak vannak alkalmazottai. A magánlimuzinjában ülnek, és Pietro a keresztnevéen szólította a sofőrt. Molly nem tudta elképzelni, hogy ő maga vasalja az ingeit vagy pucolja a cipőjét.

A férfi megvonta a vállát.

– Egy céget vezetek. Kirendeltem néhány alkalmazottat, hogy segítsenek.

– Ez úgy hangzik, mintha nagy cég lenne. – Egy pillanatra szünetet tartott, majd megkérdezte: – Nem személyesen kerestél?

Pietro arca elsötétült.

– Eltűntél. Ez nem egyszemélyes munka volt. Felbéreltem egy nyomozóirodát is. – A hangja egyre élesebben szólt, és Molly rájött, hogy Pietro így bánik az érzelmekkel: szigorúan kordában tartja őket.

– Hogyan tűntem el?

– Tessék? – A férfi szeme összeszűkülte. Meglepettnek tűnt.

– Miért nem tudtad, hol vagyok?

Pietro csodálkozva nézett rá.

– Elmentél Rómába, és...

– Rómába? Úgy érted, hogy nem is itt élünk?

– A családom vidéki villájában laktunk. Te Rómába akartál menni, én pedig más elfoglaltságok miatt nem tudtam veled tartani.

Molly hátradőlt a bőrülésen, és azon tűnődött, miért érzi magát olyan furcsán a férfi szavai miatt.